

este pofta nesățioasă, îmbuibarea peste ceea ce trebuie, umflarea stomacului până la refuz. Tot așa cu vinul. A-l folosi cu măsură, nu-i nici o greșeală. Greșeala e a te da beției și a fi necumpătat, a-ți perverti folosința minții. Dacă slăbiciunea voastră trupească nu vă îngăduie să treceți ziua fără să mâncați, nici un ins înțelept nu v-ar putea ține de rău.

Stăpânul nostru e blând și cu omenie, nu ne cere de nimic peste puterile noastre. Dacă ne cere să ne înfrânăm de la mâncare și să postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, să ne încredințăm celor ale sufletului în

toată vremea care ne stă la îndemână.

Dacă am duce viața într-un duh cumpătat, dacă toată vremea noastră slobodă ar fi hărăzită lucrurilor duhovnicești, dacă ne-am atinge de hrană numai pentru a ne îndestula nevoile și vom folosi întreaga noastră viață în lucrări bune, n-am avea ce face cu ajutorul pe care ni l-ar da postul. Dar firea omenească trândavă fiind, atrasă mai ales spre moleșală și bucurie, stăpânul nostru, cel plin de bunătate, ca un duios părinte, a închipuit pentru noi leacul postului, ca să smulgă moliciunea din inimile noastre și să ne facă să ne strămutăm grija de la lucrările lumii acesteia la cele duhovnicești...

Sursa: www.ioanguradeaur.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri:** 20 noiembrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Sâmbătă:** 21 noiembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Intrarea în biserică a Maicii Domnului*
/ 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 22 noiembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**

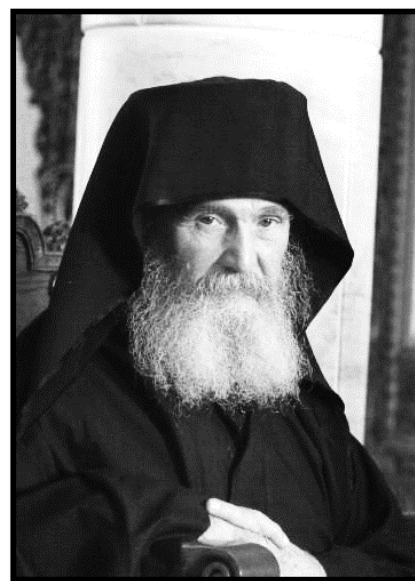
Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Nr. 141 / 15 noiembrie 2015

PĂRINTELE
EFREM FILOTHEITUL

SUB CHIPUL ÎNCERCĂRII SE ASCUNDE BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU

Tristețea nu este un lucru bun. Dar, în spatele tristeții, în spatele durerii,

în spatele mahnirii, în spatele încercării se ascunde binecuvântarea lui Dumnezeu, renașterea noastră spirituală, plămădirea din nou a omului, a familiei. Cred că fiecare dintre noi își datorează întoarcerea către Dumnezeu unei încercări. Credem că toate merg ca pe roate? Dumnezeu ne ia un copil. Plângem, ne tânguim mult. Dar Dumnezeu își trimite mai apoi harul său iar oamenii se liniștesc. Se liniștesc și se apropie de Biserică, de spovedanie, de împărtășanie, de preotul duhovnic. Datorită pierderii copilului încep oamenii să meargă la biserică. Durerea îi face să caute, să se roage pentru odihna sufletului copilului și să facă pomenirile rânduite de Biserică.

Durerea liniștește inima și o face să asculte cuvântul lui Dumnezeu deși înainte era de piatră și nu primea cuvântul Lui. De exemplu, un om, un tânăr aflat în puterea tinereții se gândește că nimeni nu mai este ca el. Dobândește diplome, este respectat

de ceilalți, este sănătos, este tânăr și frumos. Însă, atunci când sănătatea lui are de suferit și boala îl pune la pat, atunci începe și gândește diferit.

Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciuni (Eclesiastul 1, 2). „*Pot să mor*”, începe să gândească. „*Ce folos am de la viața aceasta pământească?*”. Și începe omul să gândească diferit. Atunci, de exemplu, un om se poate apropia de el și îi spune: „*Citește cartea aceasta, și vezi ce spune*”. Iar omul începe să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Și dacă îi dai și o carte, durerea, care l-a smerit, îi înmoaie inima iar omul începe să citească din cartea aceea și citește și din Scriptură și începe să devină alt om. Iar când se va însănătoși și se va ridica din patul suferinței, omul va fi mai atent cum își trăiește viața. Nu mai trăiește ca înainte, cu mândrie și fără să țină seama de nimic.

Boala și durerea este medicamentul „special” al proniei lui Dumnezeu pentru a-l aduce pe om aproape de El și a-i spori virtuțile.

Iov era omul cel mai bun de pe pământ dar Dumnezeu a vrut să-l facă și mai bun. Iar încercările nu au făcut decât să-l înalțe înaintea lui Dumnezeu. Era un om bun și binecredincios, dar, dacă nu ar fi fost încercat, numele său nu ar fi devenit cunoscut. Dar a fost încercat și a luptat și s-a nevoit și a fost încoronat și a devenit om bogat iar de atunci a dobândit slavă iar

numele său a devenit cunoscut tuturor. Exemplul lui Iov este folositor pentru noi toți și întărește și dă curaj pe fiecare om care este încercat. Dacă el, care era om sfânt, a fost încercat de Dumnezeu, cu atât mai mult noi, care suntem oameni păcătoși. Iar după încercările pe care le-a îndurat, Iov a fost slăvit și mai mult de Dumnezeu. Ca sfânt ce era, Dumnezeu i-a înmulțit zilele vieții sale, l-a binecuvântat să aibă de două ori, de trei ori averea pe care o avusese înainte, și, astfel, el a devenit un model, de-a lungul veacurilor, pentru toți oamenii care suferă. Oameni care trebuie să aibă mereu în fața ochilor acest exemplu al lui Iov, să-și odihnească sufletul și să zică: *După cum a binevoit Domnul, așa s-a și făcut. Fie numele Domnului binecuvântat.* Își pleacă omul cu smerenie capul său și zice: „*Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat. Chiar și copilul dacă mi-l va lua, nu tot el mi l-a dat? Mi l-a dat iar apoi mi l-a luat. Unde este copilul meu acum? În ceruri. Ce face acolo? Se odihnește...*”.

În spatele fiecărei încercări se ascunde voia lui Dumnezeu și folosul pe care, în acel moment, omul nu îl vede, dar, cu timpul îl va cunoaște. Avem astfel de exemple foarte multe în fața noastră. Unul dintre aceste exemple este cel al sfinților Andronic și Athanasia, soț și soție. Andronic lucra podoabe de aur și era foarte bogat. Cu o parte din câștig își întreținea familia sa. O

altă parte a banilor o dădea celor săraci, iar a treia parte o împrumuta fără dobândă celor care nu aveau bani. Acești doi soți aveau doi copii, două fete. Într-o zi, însă, amândouă s-au îmbolnăvit și au murit. Le-au luat și le-au îngropat pe amândouă. Athanasia, însă nu putea fi mângâiată de nimeni. stătea lângă mormântul copiilor și plângea, și plângea și Andronic împreună cu ea. Soarele dădea să apună iar Athanasia nu voia să plece de lângă mormânt: „*Copiii mei, copiii mei*”, striga și se tânguia. S-a lăsat întunericul, trebuia să se închidă cimitirul, iar ea nu voia să plece de lângă mormântul copiilor. Cum stătea așa cu inima zdrobită, vede că se apropie un monah de ea și îi spune:

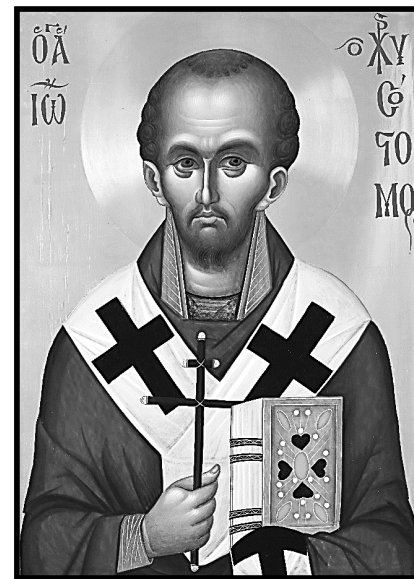
– Doamna mea, de ce plângi?
Ea a crezut că monahul e preotul cimitirului. I-a răspuns:
– Cum să nu plâng? Mi-am îngropat copiii, pe îngerașii mei. I-am pus în mormânt și am rămas doar eu cu bărbatul meu singuri să ne plângem durerea și nimic nu poate să ne mângâie.

Iar monahul i-a spus:

– Copiii tăi sunt în rai împreună cu îngerii. Sunt acolo unde e fericirea veșnică, la sânul lui Dumnezeu și tu plângi, copilul meu? Doar ești creștină, nu?
– Așadar, trăiesc? Sunt îngeri copiii mei acum?
– Desigur, copiii tăi sunt îngeri acum.

Acel monah era sfântul protector al bisericii. În cele din urmă Andronic și Athanasia au devenit monahi și s-au sfințit...

Sursa: Gheronda Efrem, Proigumenul Sfintei Mănăstiri Filotheu, *Sfaturi duhovnicești pentru dobândirea sănătății noastre sufletești și a mântuirii*, Editura Stupul Ortodox, Tesalonic

**SFÂNTUL
IOAN GURĂ DE AUR**

CUVÂNT LA ÎNCEPUTUL POSTULUI NAȘTERII DOMNULUI

Nu-i nici o vinovăție să mănânci. Domnul fie slăvit!... Ceea ce strică